

Mál nr. 323/2017**M og
váttryggingafélagið V vegna slysatryggingar launþega X.****Upphaf tilkynningarfrests skv. 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttakið 11.10.2017, ásamt fylgiskjölum.

Bréf V, dags. 1.11.2017.

Málsatvik.

M slasaðist í vinnuslysi 20. september 2013. Slyshennar var tilkynnt til V 1. nóvember 2016.

M byggir kröfu sína um bætur á læknisfræðilegum gögnum þar sem kemur fram að hún hafi greinst með úlnliðsbrot á slysdegi og læknað hafi lítið svo á að góðar batahorfur hafi verið vegna þess, hún hafi leitað til heilsugæslulæknis í mars 2014 og mars 2015 vegna óþæginda og sótt sjúkraþjálfun vegna einkenna. Það hafi síðan ekki verið fyrir en í maí 2016 sem hún hafi verið send til sérfræðings sem hafi greint einkenni hennar þannig að hún hafi gert sér grein fyrir því að um varanleg einkenni væri að ræða. M telur því að hún hafi tilkynnt slysið til V innan árs frá þeim tímapunkti, þ.e. fresturinn hafi ekki byrjað að líða fyrir en í maí 2016.

V telur að það að M hafi ekki leitað til sérfræðings fyrir en í maí 2016 marki ekki upphaf tilkynningarfrests þar sem hún hafi mátt vita um atvik sem krafa hennar er reist á heldur hafi það verið í síðasta lagi í mars 2015. V vísar til þess að þá hafi M fengið vottorð frá lækni um að henni hafi verið ráðlagt frá því að lyfta þungu í vinnu og hafi þær ráðleggingar ekki verið tímabundnar. Einnig vísar V til þess að þó að M hafi leitað til sérfræðings á árinu 2016 hafi sú heimsókn ekki leitt til nokkurrar meðferðar. V telur því að ársfrestur hafi verið liðinn við tilkynningu 1. nóvember 2016.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um tímamarkið þar sem M eru ljós atvik sem krafa hennar um bætur úr slystryggingu launþega er reist á, sbr. orðalag 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga, en M hefur eitt ár eftir þann tímapunkt til að tilkynna um slysið til V. Þegar lítið er til gagna málsins er ljóst að M var greind með úlnliðsbrot eftir vinnuslysi 20. september 2013, varð óvinnufær í kjölfarið. Þrátt fyrir að batahorfur væru taldar góðar leitaði M til læknis í mars 2014 og í mars 2015 þar sem hún kvartar undan einkennum tengdum slysinu. Eftir seinni heimsóknina fékk hún vottorð frá lækni í tengslum við að geta ekki lyft þungum hlutum. Þegar þannig aðstæður eru komnar upp, óvinnufærni hefur verið til staðar og nær tvö ár liðin frá tjónsatburði án þess að einkenni M hafi horfið telst M hafa mátt vita um atvik sem krafa hennar um bætur fyrir varanleg einkenni er reist á. Tilkynning M til V barst ekki innan eins árs frá því tímamarki eins og 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga kveður á um og á M því ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega hjá V.

Reykjavík, 28. nóvember 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Jón Magnússon hrl.